

Kako je nastala pjesma “Djurdjevdan“

Svima nama koji smo porijeklom iz bivše Jugoslavije je poznata pjesma popularne grupe “Bijelo Dugme“ “Djurdjevdan“. Svi mi koji smo čuli za tu pjesmu veselimo se uz nju, a uopće ne znamo pravo značenje kako je ta pjesma nastala.

Vraćamo se desetljeća unazad. Vraćamo se točno u Drugi svjetski rat gdje je mnogo nedužnog naroda izgubilo živote, a mnogo njih je ostalo bez roditelja, djece, braće i sestara. Gdje su muke bile svakodnevnne, svaki čas ista pitanja – Hoću li doživjeti sutra? Hoću li sutra imati vode i kruha? Hoće li ovo ikako imati kraj? – Hvala Bogu da mi ovdje koji smo u neutralnoj zemlji rođeni ne znamo kakve su to muke i nadam se da nećemo to nikad ni osjetiti. Iz priča moga oca o njegovom djedu koji je te muke osjetio na sebi stvarno ne bih to nikome poželjela da doživi. Ljudi su međusobno dizali jedan drugom moral da ne odustanu, da smognu snage i izdrže te muke. Bili su gladni, žedni, promrzli to je samo nekoliko primjera od sve muke što su proživljavali.

Tako je ta pjesma «Djurdjevdan» nastala tako što je od jedan zatvorenik 06. maja na dan Svetoga Djordja, u trenutku kaosa i nemoći iz ponosa i prkosa i sveg srca i duše zapjevao strofu “Proljeće na moje rame sleće, djurdjevak zeleni...svima osim meni“ s kojom je simbolizirao svoje teške trenutke.

Kao što sam gore navela svi mi se veselimo uz tu pjesmu pod nazivom “Djurdjevdan“, svi mi tu pjesmu pjevamo uz alkohol po kavanama, diskotekama, svadbama i tako dalje. Bilo bi dobro da počnemo poštovati tu pjesmu i te užasne stvari koje sadrži ta pjesma. Kao djevojčica također nisam znala pod kojim uvjetima je ta pjesma nastala, ali kad sam saznala od tada je gledam potpuno drugačijim očima. Zamišljam kakvu tugu i kakve muke je taj narod u Drugom svjetskom ratu sa sobom vukao, kako su tu pjesmu pjevali da sami sebe tješe, da ubiju strah u sebi da podrže jedan drugog i da uopće imaju smisao da se bore za život i za slobodu. Naravno nije im bilo lako naprotiv bilo im je preteško, nisu znali je li je njihova obitelj još živa nisu znali

dokle će se moći još boriti, dokle će ostati živi. Svi mi otprilike znamo iz predmeta povijest kakav je bio život jednog zatvorenika iz Drugog svjetskog rata – bio je veoma grozan.

Naš zadatak je da ne dopustimo takve stvari više, da ne mučimo ljude više, da se to nikad više ne ponovi. Koliko je nedužnih ljudi tako nastradalo? Ne zna se točan broj ali jedno mogu reći, previše! I sve što se prije desilo je prilika za nas u današnje doba da se potrudimo da se takve stvari više ne dese. Da počnemo poštovati jedni druge, da ne diskriminiramo ljude druge vjere da prihvatimo jedni druge. Ipak smo mi svi na isti način nastali, svi smo mi od krvi i mesa, svi mi imamo srce na lijevoj strani i mozak u glavi s kojim bi trebali početi razmišljati o ravnopravnosti i o toleranciji – da počnemo sve ljude ovog svijeta tolerirati.

I zato ova pjesma i mnoge druge slične pjesme ovoj, neka nam budu pouka kroz daljnji život i budućnost. Udružimo se i poštujmo jedni druge. (544 riječi)

Nataša Nišević, 5. HAK